

— О, здравѣй сивичко врабче!

Врабчето. Здравѣй и добръ дошла бързокрилке!

Лъст. Какъ бѣше зимата по васъ?

Врабч. Охъ, не питай лѣстовичке . . . студъ и вѣтръ колко щѣшъ, . . . а понѣвга и камъкъ пука се отъ мразъ.

Лъст. А кѣдѣ живѣ, пакъ ли въ стария хамбаръ?

Врабч. Да . . .

Лъст. Ами снѣгъ, когато покри земята, храна имаше ли, врабченце сиво?

Врабч. Да . . . тежко бѣше тогава . . . хамбарътъ тазъ година скоро се изпразни и дни тежки за мене настанаха . . .

Ами ти бързокрилке, какъ бѣ тамъ . . . задъ далечнитѣ морета?

Лъст. Съ пѣсни и радостъ се носѣхме надъ пѣнливия Нилъ. Тамъ верѣдъ цвѣтя и пѣсни отидоха и днитѣ. И ето . . .

Врабч. И ето дойдохте пакъ лекокрилке . . . Но, моля, отетѣпи ми старото си гнѣздо!

Лъст. Не, чужди домъ не присвоявай!

Врабч. Моля ти се, другарко!..

Лъст. Не, съ чужди трудъ не живѣй!

Врабч. А тамъ задъ моретата имали врабци?

Лъст. Когато слънцето блѣсне надъ пѣнливия Нилъ, тѣ радостно му зачуруликатъ съ погледъ, веселъ, милъ.

Врабч. О, какъ ще е весело, какъ ще е весело тамъ въ далечния югъ!

Били ме завела менъ лекокрилке, кога на есенъ отлетишъ?

Лъст. На драго сърдце, врабченце сиво, а сега, сбогомъ, да си живо!